

Svärmhämtning

2011-06-11

Det började på ett styrelsemöte i Södra Björke, Conny Persson hade fått ett telefonsamtal från en privatperson.

De hade fått en svärm som satt sig emellan en ytter och innerdörr i ladugården, den var inte till något besvär men eftersom man höll på och renovera ladugården så gick det lite vilt till emellanåt och det gjorde att bina kunde bli lite irriterade.

På mötet bestämdes att vi skulle försöka hämta hem svärmen till föreningen, och en tid för själva ingreppet skulle spikas dagen efter mötet.

Nu var det bara att vänta på att samtalet skulle komma, och fram på dagen ringde Lars Jonsson mig och meddelade att det skulle gå av stapeln på lördagen, runt kl 17 skulle vi köra igång.

Lars hämtade upp mig hemma i Grude och vi skulle sedan möta Conny i Od.

Nu skulle det bli av tänkte jag, det var första gången för mig att vara med om detta. Svärmar hade man hört talats om men inte sett. Trots att jag själv haft en svärmning bara dagarna innan, men den han jag själv inte sett.

Väl framme så tog vi oss ned bakom ladugården för att se var den var, Conny sa att den redan slagit sig ner redan förra året och hade redan etablerat sig.

Tjänare tänkte jag, det kommer att bli livat....bäst att se till att man får på sig vad som behövs, kanske en extra overall är ett måste. Minnet av de 6 sticken jag fick rätt i fontanellen gjorde sig påmint.

Väl nere bakom ladugården såg jag att den var nog inte så himla stor denna där svärmen inte, som tur var tog jag med kameran, och det var detta som jag såg när jag kom

Herregud vilken liten pluttessvärm, inte mycket att skryta med precis.

Två stora starka karlar och Lars stod där och kikade en stund.

Jaha hur gör vi nu då frågade jag, kikade lite på Lars och Conny.

Ja men vi tar ställningen som står här sa Conny, precis bredvid stod det av en händelse en byggställning. Troligen något som ägaren av fastigheten hade för renoveringen.

Conny skred till verket, med kofoten i högsta högg påbörjade han rivningsjobbet.

Nu blir det nog ett himla liv snart sa jag till Lars, Mmmm sa Lars det blir nog fart på dom strax.....

Vi stod där och tittade medan Conny gick bärsärkargång med kofoten, men inte ett liv. Inget hände, bina flög som brukligt fram och tillbaka, som om inget hade hänt.

Det här går ju fint sa jag till Conny, japp men det finns inget bo här inte sa Conny.

Nej men se, det satt en dörr bakom dörren, ådär var dom inte...

Vi får nog ta till lite andra grejer sa Conny.

Rätt som det är så kommer Lars lunkande ner för slänten med en MOTORSÅG.....E de galna gubbarna tänkte jag, nu j...vlar får man nog springa.

He, he, he, nu skall vi se hur detta går sa Conny och varvade upp motorsågen...

"Ni kan tänka er synen, här står det en gubbe iklädd vit overall med mask och allt, man associerar onekligen till en ganska så blodig film som har några år på nacken"

Conny satte svärdet i väggen och körde motorsågen på fulla varv, å-jädrar nu kommer det bli liv i luckan tänkte jag.

Lars han bara flinade och kikade på mig.

Men likt Ferdinand på julafton så fortsatte bina att lukta på sina blommor, inte en reaktion...

Det är konstigt, hade det kommit en totalt galen gubbe i vit overall och satt motorsågen i mitt hus hade jag nog gjort vad jag kunde för att jaga bort honom, men inte.

Efter Connys hantering av motorsågen kunde man se storleken på samhället, och det var gigantiskt.

Vi vet inte hur länge detta samhälle varit på denna plats, men av storleken att döma så slog sig svärmen inte när på denna plats igår i alla fall.

Vi avlägsnade säkert 20 – 25 kg vax från utrymmet mellan dörrarna, vilket man får se som en rätt så rejäl laddning vax.

Det var en rejäl samling bi som beskådade vårt ingrepp, ja å vad skulle dom göra. De hade inte en chans att gör något alls egentligen. Det dom konstaterade var att "jaha det var det det, vad skall vi hitta på här näst"

Konstigt nog så var de inte ett dugg irriterade, vilket förvånade oss.

Vi flyttad i omgångar ner bina från boet till en medhavd 10 ramars lågnormal låda, vi tyckte verkligen att vi flyttat ner hur mycket som helst.

Men döm av vår förvåning då vi öppnade täcksivan för att se hur mycket vi fått ihop i lådan.

Man kan inte direkt säga att vi kände oss tillfreds med vårt arbete, vi hade ändå hållit på i säkert 2,5 timmar med att komma åt svärmen och matat ner ett stort antal bin i lådan.

Men vart tusan har de tagit vägen, hade vi bara fått tag i döende bin eller de utan vingar eller bara de som inte orkade flyga längre, kanske var det bin som drottningen placerat på långvården....ja man kan undra vad vi höll på med.

Det visade sig senare att de hade gått ner i botten, vilket var en konstruktion av dubbel botten.

Vi tänkte inte på detta då vi kollade i lådan först gången utan kliade oss lite i huvudet, och kollade på väggen igen.

Och nog fanns det gott om bin där men inte där de borde varit.

Stackars Lars var också trött.

Jag och Lars skulle hiva iväg en del av dörren som Conny med glädje hade massakrerat med den högt varvade motorsågen, med den numera mycket skadade kedjan.

Ni vet, skall man gemensamt hiva iväg något så brukar man räkna, 1,2 och 3, sen släpper man samtidigt objektet som skall hivas, men så är det inte riktigt i Herrljunga.

Det fick jag lära mig. Tänk er nu att jag och Lars står och skall kasta iväg denna del av dörren, jag börjar räkna.

1.....2, då släpper Lars greppet, men kommer på i sista sekund att jag inte kommit till 3. Snabbt korrigerar Lars sist misstag och får tag i dörren igen. I samma stund konstaterar jag att okej man släpper på 2 i Herrljunga, så jag släpper taget samtidigt som Lars får tag i dörren igen.

Detta resulterar i att jag kastar iväg dörren och Lars samtidigt.....ja ja man kan fundera ett tag....vem gjorde rätt och vem gjorde fel.

När Lars väl hämtat sig från flygturen kom turen till bina igen, vi konstaterade att alla bina inte var i kupan, det har ni redan sett bildbevis på.

Vi hade heller ingen koll på om det fanns en levande drottning i kupan. Vi hade visserligen sett att det fanns en äggläggande drottning i samhället men med tanke på våran minst sagt ovarsamma hantering inte kunde räkna med att hon fortfarande var i livet. Vi hade dessutom inte en aning om vart hon höll hus.

Men det får bära eller brista, vi måste ändå utgå ifrån att hon lever....

Vi placerade kupan på samma höjd som det ursprungliga flustret befann sig, tanken med detta var att om dvs. om drottningen var vid liv och var överflyttad till kupan så skulle bina snart börja dra sig till denna då det då luktade mumma i kupan. Men det var en chansning.

Sagt och gjort, vi lämnade kupan på c:a 3 meters höjd, och planerade att hämta denna dagen efter.

Vi samlade ihop våra grejer för hemfärd, jag kände mig ganska förvånad.

Trots den oömma behandlingen med både kofot, motorsåg och en flygande ordförande så hade vi inte blivit attackerade en endaste gång.

Helt fantastiskt måste jag säga, det enda som var riktigt besvärande var att jag och Lars har helt olika syn på hur man räknar.....och de förbaskade knotten.

Här har vi Conny som stolt poserar framför kameran, han tycker nog att han var riktigt redig efter detta tilltag, och visst var han duktig.

Jag hade aldrig vågat köra en motorsåg rätt i ett bo med säkert en 40 000 bin, men det gick ju bra.

Dagen efter avhämtades bina som transporterades till Södra Björke, och vi konstaterade att drottningen var kvar i kupan.

För när vi kom för att hämta den så satt alla bina som vi inte lyckats få i kupan som en liten ICA kasse under kupan, det enda vi behövde göra var att slå in kupan i Irenes överkast sätta den i bilen och köra hem.

Så nu har jag full koll på hur man fångar en svärm, eller har jag det?

Vid pennan, en helt förvirrad nybörjare från Grude.